

РЕШЕНИЕ

№ 4535

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разглежда докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110157593 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искиове с правно основание по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД; чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 10а ЗПК.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба по реда на чл. 422 ГПК от „Първа инвестиционна банка“ АД срещу А. С. М. след развилото се заповедно производство по ч. гр. дело № 27037/2023 г. по описа на СРС.

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени установителни искиове за признаване на установено по отношение на ответника А. С. М., че дължи на ищеца сумите по Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, издадена на 17.07.2019 г. по ч.гр.д. 27037/2023 г. по описа на СРС с правно основание, както следва: **1/** чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК за сумата от **1076,50 лв.**, представляваща главница по договор за банков кредит №: 000LD-R-005427/13.12.2010 г., ведно със законна лихва за период от 18.05.2023 г. до изплащане на вземането; **2/** чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК за сумата от **693,68 лв.**, представляваща договорна лихва за период от 10.03.2013 г. до 10.12.2020 г.; **3/** чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **1447,91 лв.**, мораторна лихва за периода от 10.03.2013 г. до 17.05.2023 г. и **4/** чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 10а ЗПК за сумата от **60,00 лв.**, представляваща такса разходи за връчване на покана за предсрочна изискуемост.

Ищецът „Първа инвестиционна банка“ АД твърди, че вземането - предмет на делото, произтича от сключен между банката и С М., починал на 14.02.2013 г., в качеството му на кредитополучател договор за банков кредит № 000LD-R-005427/13/12/2010 г., съгласно който Банката предоставила на кредитополучателя, като

последният усвоил банков кредит в размер на 1220 лева (хиляда двеста и двадесет лева), с краен срок за погасяване: 10.12.2020 г. Сочи се, че договорът за кредит бил сключен при условията на чл. 298, ал. 1, т. 1 от Търговския закон, като с подписването му кредитополучателят декларирал, че са му предоставени Общите условия на Банката за кредити на физически лица, че е запознат с тях и приема прилагането им при уреждане на отношенията между страните във връзка със сключването и изпълнението на договора. Твърди се, че предоставеният кредит е изцяло усвоен на 15.12.2010 г. по сметка, открита на името на кредитополучателя. Между страните било уговорено и заплащането на годишна лихва в размер на базовия лихвен процент на Банката за лева, увеличен с надбавка от 5 (пет) пункта, като към датата на сключване на договора БЛП на Банката за лева бил в размер на 8.7907 % годишно. В т. 5 от договора за кредит било отразено, че ГПР към датата на сключване на договора е 16.54 %. Твърди се, че общата сума, дължима от кредитополучателя към момента на заповедното производство, е в размер на 2332,45 лева.

Кредитополучателят извършвал погасяване на дължими суми по кредита до 10.03.2013 г., като считано от тогава е в просрочение в погасяването на вноските по погасителния план. Неплатени останали 94 вноски за главница в общ размер от 1076,50 лева и 94 вноски за лихва в общ размер от 693,68 лева. Соци се, че кредитът е с настъпил падеж на 10.12.2020 г. съгласно Раздел I, т. 3 от договора.

Твърди се, че ответникът А. С. М. е единствен законен наследник на кредитополучателя, като същият е приел наследството на своя наследодател. На дължника била връчена поканата за доброволно изпълнение, като в предоставения 7-дневен срок задължението не било погасено.

Твърди се, че след образувано на изпълнително дело въз основа на издадения изпълнителен лист по ч. гр. дело № 27037/2023 г. по описа на СРС, процесните задължения са погасени в пълен размер.

Моли съда да установи дължимостта на вземанията така, както са претендирани в заповедното производство. Претендира разноски.

Ответникът в законоустановения срок подава отговор, с който оспорва основателността на предявените искове. На първо място прави възражение за нищожност на процесния договор поради факта, че не е установен механизмът за изчисляване на ГПР, като е посочен единствено неговият размер от 16,54 %. Счита, че в случая е налице неяснота какво включва ГПР, което съставлява нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Ето защо счита, че нищожният договор не е породил действие, поради което кредитополучателят е получил сумата без основание. Поради факта, че сумата по договора е получена без основание от наследодателя на ответника преди повече от 10 години, то намира, че вземането за връщането ѝ е погасено поради изтекъл давностен срок. Алтернативно, дори да се приеме, че договорът не е недействителен, сочи, че с оглед анюитетния характер на вноските, то вземането отново се явява погасено поради изтекъл давностен срок с оглед на факта, че давността за всяка вноска тече от момента, в който същата е станала изискуема. По отношение на претендираните лихви счита, че същите се погасяват с изтичането на краткия, 3-годишен давностен срок, считано от датата на падеж на всяка вноска. Възразява и срещу претенцията на ищеца за сторени разходи за връчване на поканата за доброволно изпълнение. Моли исковете да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено **от фактическа и правна страна** следното:

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК и по чл. 10а ЗПК:

За основателността на предявените иски в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между него и наследодателя на ответника е възникнало облигационно отношение по договор за банков кредит № 000LD-R-005427/13/12/2010 г., изпълнение на задълженията на кредитодателя по него, по силата на който договор за кредитополучателя е възникнало задължението за връщане на заетата сума, заплащане на възнаградителна лихва и допълнително сторени такса разходи в претендираните размери.

При доказване на горните факти, в тежест на ответника е да установи погасяване на паричното си задължение.

С изготвения проект на доклад по делото, обективиран в определение от 05.01.2024 г. и приет за окончателен без възражения от страните в проведеното открито съдебно заседание на 22.02.2024 г., на осн. чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните по делото са отделени фактите, че страни по процесния договор за потребителски кредит са ищецът и наследодателят на ответника; че кредитодателят е изпълнил задължението си да предостави сумата по кредита; че към момента на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение непогасените суми от страна на ответника са се равнявали на посочения от заявителя размер.

Ето защо и на осн. чл. 153 ГПК съдът приема отделените за безспорни факти за доказани.

Тези факти се установяват и от приетите по делото доказателства. От приетия по делото договор за банков кредит № 000LD-R-005427/13.12.2010 г. е видно, че страни по него са „Първа инвестиционна банка“ АД, от една страна, и С., от друга страна, за което лице не е спорно, че е наследодател на ответника. По силата на сключения договор банката предоставила на кредитополучателя сумата от 1220 лева, като крайният срок за издължаване бил уговорен на 10.12.2020 г. Било уговорено и заплащането на възнаградителна лихва в размер на базовия лихвен процент на банката в лева, увеличен с надбавка от 5 пункта, като към датата на сключване на договора лихвата възлизала на 8,7907 % годишно. Към датата на сключване на договора, ГПР бил в размер на 16,54 %, като общата дължима сума от кредитополучателя възлизала на 2332,45 лева. Към договора е приложен погасителен план, от който се установява, че погасяването на кредита следвало да се извърши за срок от 10 години, със 120 вноски, първата от които на 15.12.2010 г. и последна на 10.11.2020 г.

На 03.04.2022 г. на ответника е връчена покана за изпълнение на дължимите суми чрез ЧСИ Стоян Якимов, което се установява от попълнената разписка към приетата по делото покана. За изготвянето и връчването на поканата в полза на съдебния изпълнител е заплатена сумата от 60 лева, за което е издадена фактура от 04.04.2022 г.

Основните спорни въпроси между страните касаят налице ли са неравноправни клаузи в договора във връзка с уговорения ГПР, както и погасени ли са задълженията поради изтекъл давностен срок.

По възражението на ответника за нищожност на процесния договор:

За неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не (в този смисъл е напр. *Решение № 23/07.07.2016г. по т.д. № 3686/2014г., I т.о. на ВКС*). Доколкото в случая се касае за приложение на императивни материалноправни норми, за които съдът следи служебно, по аргумент от т. 1 на ТР № 1 от 09.12.2013г., постановено по тълк. д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК,

нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда, без от страните да е наведен такъв довод.

Кредитополучателят е физическо лице, на което по силата на договора от 13.12.2010 г. е предоставен банков кредит, който не е предназначен за извършване на търговска или професионална дейност, поради което се налага извод, че е за потребителски нужди, поради което и същият има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Ето защо, в отношенията, възникнали между Стоян Янков М. и банката по силата на процесния договор за банков кредит, кредитополучателят, респ. неговият наследник, се ползва от защитата на потребителите, предвидена в Закона за защита на потребителите. Съгласно разпоредбите на посочения нормативен акт, неравноправна е тази клауза в договора, която не отговаря на изискването за добросъвестност и едновременно с това е неясна или двусмислена и уврежда или цели и създава значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, което в крайна сметка може да доведе до увреждането на последния – арг. от чл. 143, чл. 145, чл. 147 ЗЗП.

Дефиницията на понятието "общ разход по кредита за потребителя" се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, съгласно който това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Ответникът счита, че процесният договор за банков кредит е нищожен поради противоречието му с чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Съгласно тази разпоредба договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В процесния договор е посочен ГПР с размер от 16,54 %, както и общата дължима сума от 2332,45 лева. По делото не е представен друг документ, представляващ част от облигационното правоотношение, в който да са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин /напр. стандартен европейски формуляр, общи условия и т.н./. Ето защо, съдът намира, че сключеният договор за банков кредит № 000LD-R-005427/13/12/2010 г. е недействителен, съгласно чл. 22 ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. ГПР представлява вид оскъпяване на кредита, тъй като в него са включени всички разходи на кредитната институция по отпускането и управлението му, както и възнаградителната лихва, което налага в договора относно ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, за да не бъде той поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Изискването за посочване в договора на общата дължима сума е въведено, за да гарантира, че потребителят ще е наясно по какъв начин се формира неговото задължение, докато в случая само е посочено, че ГПР е в размер на 16,54 %, без да е описано кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. При общо дължима сума от 2332,45 лв., при предоставен кредит от 1220 лв., ГПР се явява в размер на 47,69 %, което налага извод, че същият надхвърля значително посочения в договора процент и води до недействителност на клаузата на т. 5 от договора, респективно - води до недействителност на договора, тъй като не съответства на посочения размер от 16,54

%. Така уговорена, клаузата е във вреда на потребителя и не отговаря на изискването за добросъвестност, тъй като още при подписването на договора, потребителят е бил въведен в заблуждение относно съществен елемент на съдържанието му. Поради факта, че клаузата води до значително неравновесие между правата и задълженията на кредитора и потребителя, същата е неправопавна и по смисъла на чл. 143, ал. 1 ЗЗП.

За да бъде спазена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗЗП, в договора за потребителски кредит следва да се отрази не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява годишният процент на разходите, но и изчерпателно да се изброят всички разходи, които длъжникът ще прави, отчетени при формиране на годишния процент на разходите /така напр. *Определение № 1388 от 20.12.2023 г. на ВКС по т. д. № 332/2023 г., I т. о., ТК*/.

Вписаните в договора параметри на ГПР не кореспондират на изискуемото съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗЗП. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗЗП. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР, неговият начин на изчисление, както и всички разходи, които длъжникът ще прави, отчетени при формиране на годишния процент на разходите, кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за паричен заем на основание чл. 22 от ЗЗП, поради неспазването на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗЗП (в този смисъл *са Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав и др.*).

Съгласно чл. 23 от ЗЗП, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Ищецът е посочил, че към датата на депозиране на заявлението по чл. 417 ГПК, кредитополучателят е погасил главница в размер на 143,05 лева и договорна лихва в размер на 354,37 лева. Съгласно чл. 19, ал. 6 ЗЗП, при плащания по договори, съдържащи клаузи, които са обявени за нищожни по ал. 5, надвзетите средства над прага по ал. 4 се удържат при последващи плащания по кредита. От разясненията, дадени в т. 47 от *Решение от 30.06.2022 г. по дело С-170/21 на Съда на ЕС* се налага извод, че що се отнася до принципа на равностойност, то е обърнато внимание, че съгласно действащото национално законодателство, посочено в преюдициалното запитване, а именно член 19, ал. 6 ЗЗП предвижда служебно прихващане в случаите, когато дадена клауза е нищожна. Поради недействителността на договора и двете погасени суми /за главница и договорна лихва/ следва да бъдат отнесени единствено за погасяване на главницата. Налага се извод, че непогасеният остатък от главницата възлиза на 722,58 лева, до който размер следва да бъде уважен искът, ведно със законна лихва от подаване на заявлението по чл. 417 ГПК до погасяването. За горницата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Като неоснователни следва да бъдат и всички останали искове, доколкото длъжникът не дължи плащане по тях /чл. 23 ЗЗП/.

По възражението за изтекъл период на погасителна давност:

Ответникът е направил възражение за изтекъл период на погасителна давност по отношение на част от процесното вземане. В случая се касае за договор за банков кредит с уговорен погасителен план към него, като за всяка отделна вноска е посочена падежна дата. По отношение на вземането за главница по договор за банков кредит съдът намира, че приложение намира институтът на общата 5-годишна погасителна давност. Уговореното връщане на сумата да стане на погасителни вноски на определени дати не превръща тези вноски в периодични плащания, а е налице само съгласие на кредитора да приеме изпълнение на части. Задължението по договора за кредит е единно, като единствено изпълнението му е разсрочено по предварително определен от страните погасителен план. Погасяването на вземането на равни месечни вноски не превръща плащането в периодично, а те представляват частични плащания по отношение на едно задължение. Това разрешение относно прилагането на института на давността по отношение на главницата при договорите за банков кредит се приема безпротиворечиво от съдилищата – в този смисъл са мотивите на *Тълкувателно решение от 21.01.2022 г. по Тълкувателно дело № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС*, както и постановените по реда на чл. 290 и сл. от ГПК: *Решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр.д. № 795/2010 г., ГК, IV Г.О.; Решение № 28 от 05.04.2012 г. по гр.д. № 523/2011 г., ГК, III Г.О.; Решение № 103 от 16.09.2013 г. по т.д. № 1200/2011 г., ТК, I Т.О* и други.

Приложима по отношение на задължението за главница по договор за банков кредит е общата 5-годишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. При постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Ето защо, началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена, респ. не е настъпила, предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита /в този смисъл са напр. *Решение № 38 от 26.03.2019 г. по т.д. № 1157/2018 г. на ВКС, II т.о. и Решение № 50173 от 13.10.2022 г. по гр.д. № 4674/2021 г. на ВКС, III г.о.*, като във второто посочено решение е отразено, че този извод следва от решаващите мотиви на *ТР № 5/2019 от 21.01.2022 г. по т.д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС*/.

Предявяването на иска спира течението на давността. При предявен установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, същият се счита за предявен с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - в случая на 18.05.2023 г. Падежът на последната вноска е на 10.11.2020 г., от когато започва да тече 5-годишният давностният срок за кредита, поради което се налага извод, че вземането за главница, по отношение на което съдът единствено формира извод за дължимост, не е погасено поради изтекъл давностен срок.

Ищецът е посочил, че всички суми, предмет в настоящото производство, са събрани в изпълнителното производство, образуваното въз основа на издадения по ч. гр. дело № 27037/2023 г. на СРС изпълнителен лист. Съгласно *т. 9 от Тълкувателно решение от 14.06.2014 г. по Тълкувателно дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС*, в производството по чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл.235, ал.3

ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес. Ето защо, събраните в образуваното изпълнително производство суми не следва да бъдат съобразени при постановяване на съдебното решение.

По разноските:

С оглед изхода от делото право за присъждане на разноски възниква и за двете страни. На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 41,15 лева юрисконсултско възнаграждение при първоначално определен минимален размер и държавна такса, пропорционално на уважената част от исковете. На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди сумата от 467,74 лева адвокатско възнаграждение, пропорционално на отхвърлената част от исковете.

С оглед задължителните указания, дадени в т. 12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г. по ТД № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът в исковото производство дължи да разпреди отговорността за разноските и в заповедното производство съобразно изхода от спора. Издадената заповед за изпълнение включва и вземане за разноски в размер на 115,56 лева, като на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК съобразно уважената част от исковете, в полза на ищцовото дружество следва да бъде присъдена сумата от общо 25,47 лева. В полза на ответника на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъди сумата от 233,87 лева адв. възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК, че А. С. М., ЕГН: *****, в качеството му на наследник на СМ., ЕГН *****, дължи на „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК: 831094393 сумата от **722,58 лева**, представляваща дължима главница по договор за банков кредит № 000LD-R-005427 от 13.12.2010 г., ведно със законна лихва за периода от 18.05.2023 г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователни: иска за главница по чл. 422 ГПК чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК за горницата до пълния предявен размер от 1076,50 лева; иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК за сумата от 693,68 лв., представляваща договорна лихва за период от 10.03.2013 г. до 10.12.2020 г.; иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 1447,91 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 10.03.2013 г. до 17.05.2023 г. и иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 10а ЗПК за сумата от 60,00 лв., представляваща такса разходи за връчване на покана за предсрочна изискуемост, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 01.06.2023 г. по ч. гр. дело № 27037/2023 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК А. С. М., ЕГН: ***** да заплати на „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК: 831094393 сумата от **41,15 лева** - разноски в исковото производството съобразно уважената част от исковете, както и сумата от **25,47 лева** - разноски за заповедното производство съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Първа инвестиционна банка“ АД,

ЕИК: 831094393 да заплати на А. С. М., ЕГН: ***** сумата от **467,74 лева** - разноси в исковото производство съобразно отхвърлената част от исковете, както и сумата от **233,87 лева** - разноси за заповедното производство съобразно отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____